

Gud är svartsjuk!!

Bilden av Guds svartsjuka kärlek går ganska lätt att smälta samman med bilden av den äkta maken som blev sviken av sin hustru.

När hustrun ger sin kärlek till andra män, byter maken lås i ytterdörren. Här finns en parallell till hur Gud ser på oss. Han låter människan få älska det skapade i stället för Skaparen, tills hon tröttnar och längtar hem ... han längtar och väntar ... Men redan innan hon längtar kommer maken/herden och söker upp henne. Han har nu ”klätt ut sig”. Han kommer i ”tjänareskepnad”, underifrån, alltså i slavens gestalt. Människan som utan härlighet blivit slav under synden möter han genom att frivilligt lägga av sin härlighet och göra sig till hennes avbild för att beveka henne att komma hem igen.

Varför kommer Han? Jo, svartsjukan gjorde att han låste henne ute. Men den driver honom också till att söka upp henne i hennes förnedring. Han är inte bara lagens Gud, som i sviken kärlek låser henne ute för syndens skull. Han är också nådens Gud, som i sveklös kärlek söker upp henne som svek. Jesaja fick se denna dimension av Guds svartsjuka kärlek. Låt oss läsa ur en av hans messiasprofetior:

*” Det folk som vandrar i mörkret, ser ett stort ljus,
Över dem som bor i mörkrets land strålar ljuset fram ...
Ty ett barn har fötts, en son är oss given.
Väldet är lagt på hans axlar, och detta är hans namn:*

*Allvis härskare,
Gudomlig hjälte,
Evig Fader,
Fredsfurste,
väldet skall bli stort ...
Herren Sebaots lidelse skall göra detta”*
Jesaja: 9: 2 –

Guds lidelse (svartsjuka, nitälskan ...) är inte bara hans vrede, den är också hans uppsökande kärlek. Gud, om någon, är svartsjuk till döds.

*Ur ”Lidandets varför” av Sven Reichman
InterSkript*

